

Ken Follett

Het eeuwige vuur

Een bloedige strijd om macht, religie en liefde zet
het zestiende-eeuwse Europa op zijn kop

ISBN 978-90-225-7511-6

ISBN 978-90-023-0915-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Column of Fire*

Vertaling: Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Shutterstock (schip), iStock (zee/wolken)

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Ken Follett

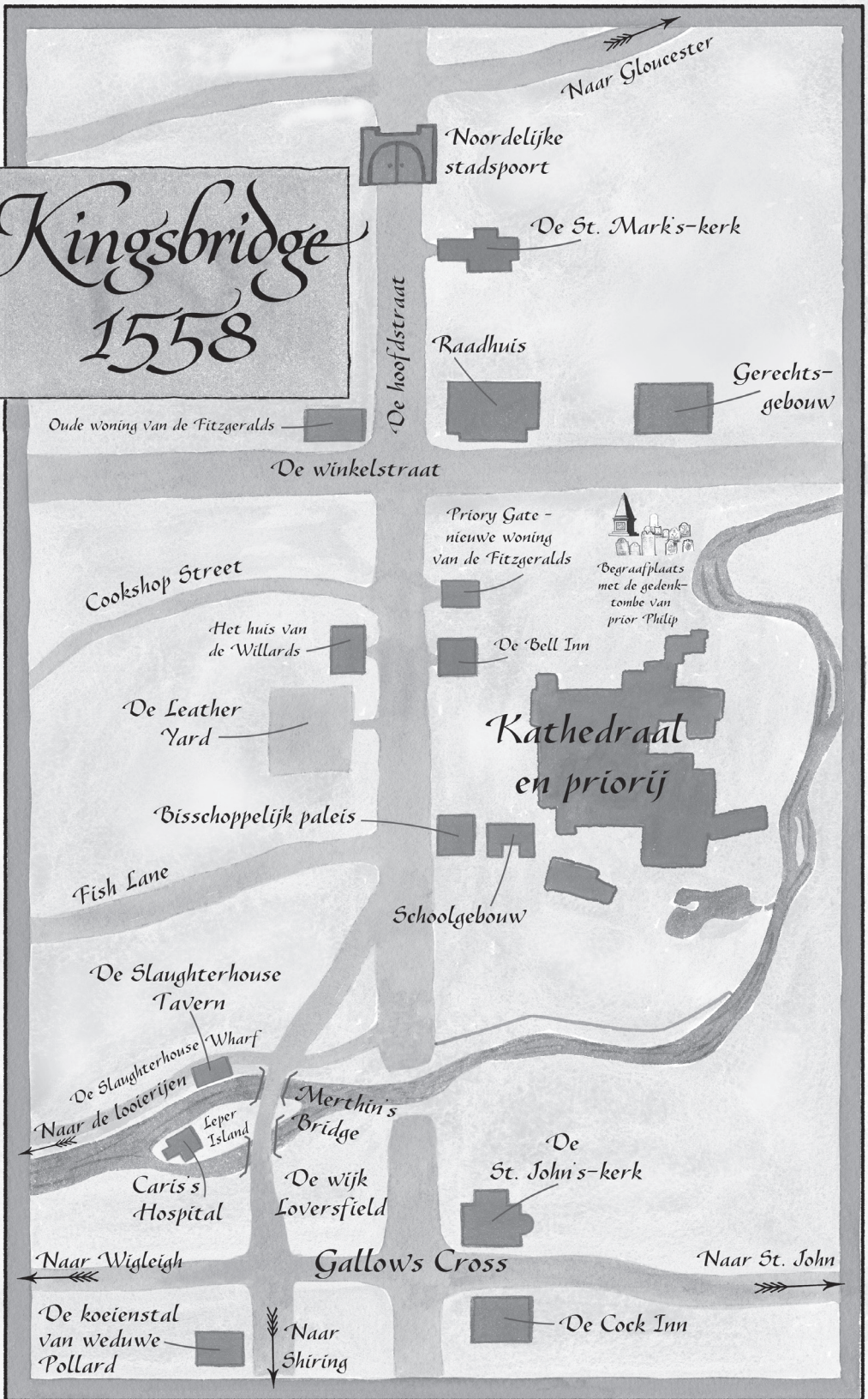
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Jahwe ging voor hen uit: overdag in een wolkkolom, 's nachts in een vuurzuil om hun licht te zijn. Zo konden zij dag en nacht doortrekken.

– Exodus 13:21

Kingsbridge 1558

De personages

Ik hoop dat je deze lijst niet nodig zult hebben. Elke keer dat ik denk dat je misschien een personage kunt zijn vergeten, fris ik je geheugen even subtiel op. Maar ik weet dat je als lezer een boek soms even terzijde legt en dat er dan zomaar een week voorbij kan gaan voordat je weer verder leest, dat overkomt mij ook, en dan wil je wel eens iets vergeten. Dus hier volgt een lijst van mensen die vaker dan één keer in het verhaal opduiken, voor het geval dat...

Engeland

DE WILLARDS

Ned Willard

Barney, zijn broer

Alice, hun moeder

Malcolm Fife, kamerheer

Janet Fife, huishoudster

Eileen Fife, dochter van Malcolm en Janet

DE FITZGERALDS

Margery Fitzgerald

Rollo, haar broer

Sir Reginald, hun vader

Lady Jane, hun moeder

Naomi, werkster

Zuster Joan, Margery's oudtante

DE SHIRINGS

Bart, burggraaf Shiring

Swithin, zijn vader, graaf van Shiring

Sal Brendon, huishoudster

DE PURITEINEN

Philbert Copley, reder
Dan Copley, zijn zoon
Ruth Copley, Philberts dochter
Donal Gloster, klerk
Eerwaarde Jeremiah, predikant van St. John's in Loversfield
De weduwe Pollard

ANDEREN

Broeder Murdo, een rondtrekkende priester
Susannah, gravin van Brecknock, vriendin van Margery en Ned
Jonas Bacon, kapitein van de Hawk
Jonathan Greenland, eerste stuurman aan boord van de Hawk
Stephen Lincoln, een priester
Rodney Tilbury, rechter

HISTORISCHE FIGUREN

Maria Tudor, koningin van Engeland
Elizabeth Tudor, haar halfzus, later koningin
Sir William Cecil, adviseur van Elizabeth
Robert Cecil, Williams zoon
William Allen, leider van de verbannen Engelse katholieken
Sir Francis Walsingham, meesterspion

Frankrijk

DE FAMILIE PALOT

Sylvie Palot
Isabelle Palot, haar moeder
Giles Palot, haar vader

ANDEREN

Pierre Aumande
Burggraaf Villeneuve, medestudent van Pierre
Eerwaarde Moineau, Pierres privéleraar
Nath, Pierres dienstmeid
Willem van Genève, rondtrekkende predikant
Louise, markiezin van Nîmes
Luc Mauriac, cargadoor

Aphrodite Beaulieu, dochter van de graaf van Beaulieu
René Duboeuf, kleermaker
Françoise Duboeuf, zijn jonge echtgenote
Markies van Lagny, een protestantse aristocraat
Bernard Housse, een jonge hoveling
Alison McKay, gezelschapsdame van Maria, koningin der Schotten

FICTIEVE LEDEN VAN HET HUIS VAN GUISE

Gaston Le Pin, hoofd van de garde van de familie Van Guise
Brocard en Rasteau, twee van Gastons schurken
Veronique
Odette, dienstmeid van Veronique
Georges Biron, een spion

HISTORISCHE FIGUREN: DE GUISES

Frans, hertog van Guise
Hendrik, zoon van Frans
Karel, kardinaal van Lotharingen, broer van Frans

HISTORISCHE FIGUREN: DE BOURBONS EN HUN BONDGENOTEN

Anthonie, koning van Navarra
Hendrik, zoon van Anthonie
Lodewijk, prins van Condé
Gaspard van Coligny, admiraal van Frankrijk

HISTORISCHE FIGUREN: ANDEREN

Hendrik II, koning van Frankrijk
Catharina de' Medici, koningin van Frankrijk
Kinderen van Hendrik en Catharina:
 Frans II, koning van Frankrijk
 Karel IX, koning van Frankrijk
 Hendrik III, koning van Frankrijk
Margot, koningin van Navarra
Maria Stuart, koningin der Schotten
Karel van Louviers, huurmoordenaar

Schotland

HISTORISCHE FIGUREN

Jacobus Stuart, onwettige halfbroer van Maria, koningin der Schotten
Jacobus Stuart, zoon van Maria, koningin der Schotten, later koning
Jacobus VI van Schotland en koning Jacobus I van Engeland

Spanje

FAMILIE CRUZ

Carlos Cruz
Tante Betsy

FAMILIE RUIZ

Jerónima
Pedro, haar vader

ANDEREN

Aartsdiaken Romero
Eerwaarde Alonso, inquisiteur
Kapitein 'IJzerhand' Gómez

De Nederlanden

FAMILIE WOLMAN

Jan Wolman, neef van Edmund Willard
Imke, zijn dochter

FAMILIE WILLEMSSEN

Albert
Betje, Alberts vrouw
Drike, hun dochter
Evi, Alberts zus, die weduwe is
Matthus, Evi's zoon

Andere landen

Ebrima Dabo, Mandinka-slaaf
Bella, vrouw die rum maakt in Hispaniola

Proloog

We hingen hem op voor de kathedraal van Kingsbridge. Dat is de gebruikelijke plaats voor terechtstellingen. Want als je in het aanschijn Gods een man niet kunt ombrengen, zou je hem waarschijnlijk helemaal niet moeten doden.

Met de handen op de rug gebonden werd hij door de sheriff vanuit de kerker onder het raadhuis naar boven gevoerd. Hij liep rechtop, met een uitdagende, onbevreesde blik op zijn bleke gezicht.

De menigte jouwde en schold hem uit. Hij leek hen niet te zien. Maar mij zag hij wel. Even keken we elkaar aan, en in dat vluchtige moment lag een heel mensenleven besloten.

Ik was verantwoordelijk voor zijn dood, en dat wist hij.

Decennialang had ik jacht op hem gemaakt. Hij was een bommenlegger die in een uitspatting van bloeddorstige wreedheid de helft van onze bewindslieden, onder wie bijna de hele koninklijke familie, in één klap zou hebben vermoord, als ik hem niet had tegengehouden.

Mijn hele leven heb ik moordenaars in spe opgespoord, en veel van hen zijn geëxecuteerd; niet alleen opgehangen maar ook gevierendeeld, de gruwelijkste dood, die alleen voor de grootste zondaars gereserveerd wordt.

Jazeker, talloze malen heb ik dit gedaan, heb ik een man zien sterven in het besef dat ik, meer dan wie dan ook, hem zijn gerechtvaardigde maar vreselijke straf had bezorgd. Ik deed het voor mijn land, dat mij lief is; voor mijn vorstin, die ik dien; en voor nóg iets, een principe, de overtuiging dat eenieder het recht heeft om zijn eigen opvattingen over God erop na te houden.

Hij was de laatste van velen die ik naar de hel heb gezonden, maar hij deed me denken aan de eerste...

Deel I

1558

1

Te midden van een sneeuwstorm kwam Ned Willard thuis in Kingsbridge.

In de hut van een trage schuit, geladen met stoffen uit Antwerpen en wijn uit Bordeaux, voer hij stroomopwaarts vanuit Combe Harbour. Toen hij vermoedde dat de boot eindelijk Kingsbridge naderde sloeg hij zijn Franse mantel strakker om zijn schouders; hij trok de capuchon over zijn oren, stapte het open dek op en tuurde in de verte.

Aanvankelijk werd hij teleurgesteld: vallende sneeuw was het enige wat hij zag. Maar zijn verlangen om een glimp van de stad op te vangen was als een pijn, en vol hoop staarde hij in de sneeuwvlagen. Na een poosje werd zijn wens vervuld, de storm begon zich terug te trekken. Er verscheen een verrassend stukje blauw aan de hemel. Starend over de toppen van de omringende bomen zag hij de toren van de kathedraal, honderd-drieëntwintigenhalve meter hoog, zoals iedere leerling in Kingsbridge wist. De stenen engel die vanaf de torenspits over de stad waakte had vandaag sneeuw op haar vleugels liggen, waardoor haar duifgrijze vleugeltoppen nu helderwit waren. Even viel er een zonnestraal op het beeld, die als een zegen van de sneeuw af fonkelde; daarna sloot de storm haar weer in en werd ze aan het zicht onttrokken.

Een poosje zag hij niets anders dan bomen, maar zijn verbeelding liep over. Hij stond op het punt om na een afwezigheid van een jaar met zijn moeder te worden herenigd. Hij zou haar niet vertellen hoezeer hij haar had gemist, want een man diende op zijn achttiende onafhankelijk te zijn.

Maar bovenal had hij Margery gemist. Hij was op een rampzalig moment voor haar gevallen: een paar weken voor zijn vertrek uit Kingsbridge om een jaar door te brengen in Calais, de door Engelsen bestuurde havenstad aan de Franse noordkust. Hij kende en mocht de ondeugende, intelligente dochter van sir Reginald Fitzgerald al sinds zijn kindertijd.

Toen ze opgroeide had haar schalksheid een nieuwe verleidelijkheid gekregen, waardoor hij merkte dat hij in de kerk met een droge mond en oppervlakkige ademhaling naar haar staaarde. Hij had gearzeld om meer te doen dan alleen staren, want ze was drie jaar jonger dan hij, maar zijkende zulke remmingen niet. Op het kerkhof van Kingsbridge, achter de grote graftombe van prior Philip, de monnik die vier eeuwen eerder de opdracht voor de bouw van de kathedraal had gegeven, hadden ze elkaar gekust. Er was niets kinderachtigs geweest aan hun lange, gepassioneerde zoen; daarna had ze gelachen en was ze weggerend.

Maar de volgende dag kuste ze hem opnieuw. En op de avond voor zijn vertrek naar Frankrijk bekenden ze aan elkaar dat ze van elkaar hielden.

De eerste paar weken daarna stuurden ze elkaar liefdesbrieven. Ze hadden hun ouders niets verteld over hun gevoelens, dat leek te vroeg, dus ze konden niet vrijuit schrijven, maar Ned nam zijn oudere broer Barney in vertrouwen, en hij werd hun tussenpersoon. Vervolgens vertrok Barney naar Sevilla. Ook Margery had een oudere broer, Rollo; maar ze vertrouwde hem niet zoals Ned Barney vertrouwde. En zo kwam er een einde aan hun correspondentie.

Het gebrek aan communicatie veranderde weinig aan Neds gevoelens. Hij wist wat mensen zeiden over kalverliefde, en hij nam zichzelf voortdurend onder de loep, wachtend tot zijn emoties misschien veranderden; maar dat gebeurde niet. Na enkele weken in Calais maakte zijn nichtje Thérèse duidelijk dat ze hem aanbad en bereid was om bijna alles te doen wat hij wilde om het te bewijzen, maar Ned werd nauwelijks in de verleiding gebracht. Hij dacht er wel enigszins verrast over na, want de kans om een knap meisje met mooie borsten te kussen had hij nooit voorbij laten gaan.

Er zat hem nu evenwel iets anders dwars. Na Thérèse te hebben afgewezen was hij vol vertrouwen geweest dat zijn gevoelens voor Margery niet zouden veranderen zolang hij weg was; maar nu vroeg hij zich af wat er zou gebeuren wanneer hij haar weer zag. Zou Margery in levenden lijve net zo betoverend zijn als ze in zijn geheugen leek? Zou zijn liefde de hereniging overleven?

En zij? Een jaar was lang voor een meisje van veertien, vijftien inmiddels, natuurlijk, maar toch. Misschien waren haar gevoelens vervaagd toen de brieven niet meer kwamen. Wie weet had ze iemand anders gekust achter de tombe van prior Philip. Ned zou vreselijk teleurgesteld zijn als ze ongevoelig was geworden voor hem. En zelfs als ze nog steeds van

hem hield, zou de echte Ned haar goudgekleurde herinneringen dan wel waarmaken?

De storm luwde opnieuw, en hij zag dat de schuit door de westelijke buitenwijken van Kingsbridge voer. Aan beide oevers bevonden zich de werkplaatsen van nijverheden die veel water gebruikten: textielververs en -vollers, papiermakers en slachters. Omdat deze processen konden stinken, was het westen de buurt met de lage-huurwoningen.

Verderop kwam Leper Island in zicht. De naam was oud: er waren hier al eeuwen geen lepralijders meer. Bijna op het uiterste puntje van het eiland stond Caris's Hospital, gesticht door de non die tijdens de Zwarte Dood de stad had gered. Naarmate de schuit dichterbij kwam zag Ned achter het ziekenhuis de gracieuze twee bogen van Merthin's Bridge opdoemen, die het eiland verbond met het vasteland in het noorden en het zuiden. Het liefdesverhaal van Caris en Merthin maakte deel uit van een plaatselijke legende die 's winters rond het vuur van de ene generatie op de volgende werd overgedragen.

Langzaam liep de schuit een aanlegplaats aan de drukke waterkant binnen. De stad leek niet veel veranderd in een jaar. Plaatsen als Kingsbridge veranderden slechts langzaam, vermoedde Ned; kathedralen, bruggen en ziekenhuizen waren gebouwd voor de eeuwigheid.

Hij had een tas over zijn schouder hangen en nu gaf de kapitein van de schuit hem zijn enige andere bagage, een kleine houten koffer met een paar kleren, een paar pistolen en boeken. Hij tilde de kist op, zei gedag en stapte de kade op.

Hij draaide zich om naar het grote, uit stenen opgetrokken pakhuis aan de waterkant, hoofdzetel van het bedrijf van zijn ouders, maar toen hij een paar stappen had gezet hoorde hij een vertrouwde Schotse stem: 'Nou ja, als dat onze Ned niet is. Welkom thuis!'

Het was Janet Fife, de huishoudster van zijn moeder. Ned was blij om haar te zien en glimlachte breed.

'Ik kocht net een vis voor het avondeten van je moeder,' zei ze. Janet was zo mager dat ze van takjes gemaakt had kunnen zijn, maar ze hield ervan om mensen te eten te geven. 'Jij zult er ook wat van krijgen.' Ze keek hem even lief aan. 'Je bent veranderd. Je gezicht lijkt dunner, maar je schouders zijn breder. Gaf je tante Blanche je wel goed te eten?'

'Ja hoor, maar oom Dick liet me stenen scheppen.'

'Dat is geen werk voor een scholier.'

'Ik vond 't niet erg.'

Janet verhieft haar stem. ‘Malcolm, Malcolm, kijk ’s wie we hier hebben!’

Malcolm was Janets man en de kamerheer van de familie Willard. Hij kwam trekkebenend aangelopen over de kade; hij was jaren geleden, toen hij nog jong en onervaren was, door een paard getrapt. Hartelijk schudde hij Ned de hand. ‘De oude Acorn is dood,’ zei hij.

‘Hij was het lievelingspaard van mijn broer.’ Ned verborg zijn glimlach; het was typisch Malcolm om eerst het nieuws over de dieren te vertellen en daarna dat over de mensen. ‘Maakt mijn moeder het goed?’

‘De vrouw des huizes verkeert in uitstekende conditie, godzijdank,’ antwoordde Malcolm. ‘En dat gold ook voor je broer, de laatste keer dat wij vernamen; hij is niet zo’n schrijver, en het duurt een maand of twee voordat een brief uit Spanje hier is. Laat me je helpen met je bagage, jonge Ned.’

Ned wilde niet direct naar huis toe. Hij had andere plannen. ‘Zou je mijn kist naar het huis willen dragen?’ vroeg hij aan Malcolm. In een opwelling verzong hij een verhaal om zich in te dekken. ‘Zeg maar dat ik naar de kathedraal ga om te danken voor een behouden reis en dat ik daarna meteen naar huis kom.’

‘Heel goed.’

Malcolm hinkte weg en Ned volgde langzamer, terwijl hij genoot van het vertrouwde gezicht van de gebouwen waarmee hij was opgegroeid. Er viel nog steeds wat lichte sneeuw. De daken waren wit, maar de straat was druk met mensen en wagens, en op de grond lag alleen een sneeuwvrij. Ned liep langs de White Horse, de beruchte herberg waar op zaterdagavonden vaak werd gevochten, en liep heuvelop de hoofdstraat door naar het plein voor de kathedraal. Hij passeerde het bisschoppelijk paleis en bleef even nostalgisch stilstaan voor het schoolgebouw. Door de smalle, spitse ramen zag hij door lampen verlichte boekenplanken. Daar had hij leren lezen en rekenen, had hij geleerd wanneer te knokken en wanneer weg te rennen, en te worden afgeranseld met een bosje beukentakjes zonder te huilen.

Aan de zuidkant van de kathedraal bevond zich de priorij. Sinds koning Hendrik VIII de kloosters had afgeschaft was Kingsbridge Priory helaas vervallen, met gaten in de daken, wankelende muren en beplanting die door ramen groeide. De gebouwen waren nu in het bezit van de huidige burgemeester, Margery’s vader, sir Reginald Fitzgerald, maar hij had er niets mee gedaan.

Gelukkig werd de kathedraal goed onderhouden, waardoor dit stenen

symbool van de levendige stad nog net zo hoog en sterk stond als altijd. Hij zou God danken voor zijn behouden reis en zo de leugen die hij Malcolm had verteld in waarheid veranderen.

Zoals altijd was de kerk een plaats van handel en verering: broeder Murdo had een presenteerblad met flesjes vol aarde uit Palestina, gegarandeerd echt; een man die Ned niet herkende bood voor een penny warme stenen aan om je handen aan te warmen; en Puss Lovejoy, bibberend in een rode jurk, verkocht wat ze altijd verkocht.

Ned keek naar de ribben van het gewelf, die als de armen van een mensenmenigte naar de hemel reikten. Telkens wanneer hij hier kwam dacht hij aan de mannen en vrouwen die het hadden gebouwd. Veel van hen werden herdacht in Timothy's Book, een geschiedenis van de priorij die op school werd bestudeerd: de metselaars Tom Builder en zijn stiefzoon Jack; prior Philip; Merthin Fitzgerald, die naast de brug ook de middentoren had opgericht; en alle steenhouwers, mortelvrouwen, timmermannen en glazenmakers, gewone mensen die iets buitengewoons hadden gedaan, boven hun nederige omstandigheden uit waren gestegen en iets eeuwig moois hadden geschapen.

Ned knielde even voor het altaar. Een behouden reis was iets om dankbaar voor te zijn. Zelfs op de korte oversteek van Frankrijk naar Engeland kon een schip in moeilijkheden komen en konden mensen omkomen.

Maar hij treuzelde niet. Zijn volgende halte was Margery's huis.

Aan de noordkant van het plein, tegenover het bisschoppelijk paleis, was de Bell Inn en daarnaast werd een nieuw huis gebouwd. Het kwam te staan op grond die van de priorij was geweest, dus Ned vermoedde dat Margery's vader de aannemer was. Het werd indrukwekkend, zag Ned, met erkers en veel schoorstenen; het zou het prachtigste huis in Kingsbridge zijn.

Hij liep verder de hoofdstraat af naar het kruispunt. Margery's huidige woning stond op een hoek, tegenover het stadhuis. Hoewel niet zo imposant als het nieuwe huis beloofde te worden, was het een groot houten bouwwerk dat veertigenhalve are van de duurste grond in de stad besloeg.

Ned bleef op de stoep staan. Hij had een jaar naar dit moment uitgekeken, maar nu het zover was sloeg de angst opeens toe.

Hij klopte aan.

Er werd opengedaan door Naomi, een werkster op leeftijd, die hem de grote hal binnen nodigde. Naomi kende Ned al zijn hele leven, maar ze

oogde verward, alsof hij een onbetrouwbare vreemde was; en toen hij naar Margery vroeg zei ze dat ze even zou gaan kijken.

Ned keek naar het schilderij van Christus aan het kruis, dat boven de haard hing. In Kingsbridge had je twee soorten afbeeldingen: Bijbelse taferelen en formele portretten van edellieden. In welgestelde Franse huizen had Ned tot zijn verrassing schilderijen gezien van heidense goden als Venus en Bacchus, afgebeeld in fantastische bossen, in gewaden die altijd van hun lichaam leken te glijden.

Maar hier was iets ongebruikelijks. Aan de muur tegenover de kruisiging bevond zich een kaart van Kingsbridge. Ned had nog nooit zoiets gezien, en hij bekeek hem aandachtig. De stad was duidelijk in vieren gedeeld door de hoofdstraat, die van noord naar zuid liep, en de winkelstraat van oost naar west. De kathedraal en de voormalige priorij namen het zuidoostelijke kwart in beslag; de onwelriekende bedrijvige buurt het zuidwesten. Alle kerken waren gemarkeerd en ook een aantal van de huizen, waaronder die van de Fitzgeralds en de Willards. De rivier vormde de oostgrens van het stadje en boog vervolgens als een hondenpoot af. Ooit gaf de rivier ook de zuidgrens aan, maar het stadje had zich over het water uitgebreid, dankzij Merthin's Bridge, en op de verre oever was nu een grote buitenwijk.

De twee afbeeldingen stonden voor Margery's ouders, viel Ned op: haar vader, de politicus, zou de kaart hebben opgehangen; en haar moeder, de devote katholiek, de kruisiging.

Niet Margery kwam de grote hal in gelopen, maar Rollo, haar broer. Hij was langer dan Ned, en knap, met zwart haar. Ned en Rollo hadden samen op school gezeten, maar vrienden waren ze nooit geweest; Rollo was vier jaar ouder. Hij was de slimste op school geweest en had de leiding gekregen over de jongere leerlingen; maar Ned had geweigerd om hem als een meerdere te beschouwen en had zijn gezag nooit erkend. Om het erger te maken was het al snel duidelijk geworden dat Ned minstens zo slim ging worden als Rollo. Er hadden zich ruzies en vechtpartijen voorgedaan, tot Rollo vertrok om te studeren aan Kingsbridge College, in Oxford.

Ned deed zijn best om zijn afkeer te verbergen en zijn ergernis te onderdrukken. 'Ik zie dat er naast de Bell gebouwd wordt,' zei hij beleefd. 'Is je vader bezig met een nieuw huis?'

'Ja. Deze woning is tamelijk ouderwets.'

'De zaken moeten goed gaan in Combe.' Sir Reginald was ontvanger

der invoerrechten in Combe Harbour. Het was een lucratieve betrekking, hem toegewezen door Maria Tudor toen zij koningin werd, als beloning voor zijn steun.

‘Dus je bent terug uit Calais,’ zei Rollo. ‘Hoe was het?’

‘Ik heb veel geleerd. Mijn vader bouwde er een pier en een pakhuis, die door mijn oom Dick worden beheerd.’ Edmund, Neds vader, was tien jaar geleden overleden, en zijn moeder leidde sindsdien de zaken. ‘We verschepen Engelse ijzererts, tin en lood uit Combe Harbour naar Calais en van daaruit wordt het over heel Europa verkocht.’ De onderneming in Calais vormde het fundament van het familiebedrijf van de Willards.

‘Heeft de oorlog invloed gehad?’ Engeland was in oorlog met Frankrijk. Maar Rollo’s bezorgdheid was doorzichtig nep. In werkelijkheid verneukelde hij zich om het gevaar voor het fortuin van de Willards.

Ned relativeerde het. ‘Calais wordt goed verdedigd,’ zei hij zelfverzekerder dan hij zich voelde. ‘Het wordt omringd door forten die het sinds het twee eeuwen geleden deel werd van Engeland hebben beschermd.’ Zijn geduld raakte op. ‘Is Margery thuis?’

‘Heb je een reden om haar te zien?’

Het was een onbeleefde vraag, maar Ned deed alsof het hem niet opeviel. Hij opende zijn tas. ‘Ik heb een cadeautje voor haar meegenomen uit Frankrijk.’ Hij haalde een stuk keurig opgevouwen, glanzende lavendelblauwe zijde tevoorschijn. ‘Ik denk dat de kleur haar mooi zal staan.’

‘Ze zal je niet willen zien.’

Ned keek verwonderd. Wat was dit? ‘Ik weet vrij zeker van wel.’

‘Ik kan me niet voorstellen waarom.’

Ned koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Ik bewonder je zus, Rollo, en ik geloof dat ze veel van me houdt.’

‘Je zult merken dat er tijdens je afwezigheid het een en ander veranderd is, jonge Ned,’ zei Rollo neerbuigend.

Ned nam dit niet serieus. Hij dacht dat Rollo hem alleen maar plaagde. ‘Vraag het haar alsjeblieft toch maar.’

Rollo glimlachte, en dat baarde Ned zorgen, want het was de glimlach die hij had toen hij toestemming had om een van de jongere leerlingen op school ervan langs te geven.

‘Margery gaat zich verloveren.’

‘Wat?’ Ned voelde zich geschokt en gekwetst, alsof hij van achteren was geknuppeld, en hij staaarde Rollo aan. Hij was niet zeker geweest wat hij moest verwachten, maar hier had hij niet van gedroomd.